

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/44/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515201356
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2515201356.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov JUDr. Daniela Ilavského a Mgr. Jozefa Mačeja, v právnej veci žalobkyne: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31575951, proti žalovanej: W. M., rod. O., nar. XX. M. XXXX, trvale pobytom H., toho času bytom C. XX, XXX XX O., Nemecká spolková republika, o zaplatenie 1.717,23 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Piešťany z 3. októbra 2019 č.k. 12C/70/2015-99 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **r u š í e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.841,16 eur spolu s 8% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.717,23 eur od 11. apríla 2013 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom II. v časti 17,30% ročného úroku za obdobie od 11. apríla 2013 do zaplatenia a úroku z omeškania zo sumy 122,13 eura od 11. apríla 2013 do zaplatenia žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 15,72%. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil vecne tým, že vykonaným dokazovaním, oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to úverovou zmluvou, Všeobecnými obchodnými podmienkami (ďalej len „VOP“), Sadzobníkom poplatkov, výpismi z účtu, prehľadom splátok a úhrad, upomienkami, výzvou na predčasné splatenie úveru a výpisom z obchodného registra mal za preukázané, že medzi stranami sporu vznikol dňa 24. mája 2011 záväzkový právny vzťah založený úverovou zmluvou č. 28/221/11 s názvom: Optim pôžička, na základe ktorej sa žalobkyňa zaviazala poskytnúť žalovanej ako dlžníčke bezúčelový, bezhotovostný úver v sume 2.000,- eur do troch dní od splnenia podmienok pre poskytnutie úveru stanovených touto zmluvou. Strany sa dohodli na fixnej úrokovej sadzbe úveru vo výške 17,30% a žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver vrátiť v 60 pravidelných mesačných anuitných splátkach vo výške po 50,03 eura splatných do 15. dňa v mesiaci s tým, že prvá splátka úveru bude vykonaná v kalendárny mesiac nasledujúci po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý. Žalovaná sa zaviazala zaplatiť banke jednorazový poplatok za poskytnutie úveru splatný v deň poskytnutia úveru v sume 40,- eur a za správu úverového účtu sa zaviazala platiť poplatok v sume 1,99 eura mesačne, celkom sa zaviazala zaplatiť žalobkyni sumu 3.161,20 eura. RPMN podľa zmluvy bola 22,04% a priemerná RPMN bola 20,56%. Žalobkyňa poskytla žalovanej úver v plnej výške hneď v deň uzavretia zmluvy a to prevodom na účet určený žalovanou a žalovaná riadne a včas zaplatila iba prvé tri splátky úveru, ostatné splácala nepravidelne a porušila platobnú disciplínu a preto žalobkyňa po dvoch predchádzajúcich písomných upozorneniach využila právo dojednané v zmluve v článku 7, v bode 7.2 a vyhlásila predčasnú splatnosť celého úveru k 10. aprílu 2013. Predmetnú zmluvu o úvere súd prvej inštancie vyhodnotil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere a dospel k záveru, že táto neobsahuje také nedostatky, s ktorými by zákon spájal sankciu bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru a preto žalobe vyhovel s výnimkou úrokov z úveru za obdobie po zosplatnení úveru a úrokov z omeškania z vyčíslených úrokov z úveru, žalobu teda zamietol v časti 17,30% ročného úroku z dlžnej istiny úveru za obdobie po

zosplatnení úveru z dôvodu, že ak veriteľ pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný, nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV.ÚS 476/2012-14 z 18. septembra 2012. Žalobu zamietol i v časti úrokov z omeškania z vyčíslených úrokov z úveru z dôvodu, že musel zohľadniť spotrebiteľský charakter predmetného zmluvného vzťahu, na ktorý sa vždy prednostne použijú ustanovenia z.č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), pričom OZ neumožňuje veriteľovi pohľadávky podľa § 121 ods. 3 OZ požadovať aj príslušenstvo pohľadávky a teda ani úroky z omeškania z úrokov z úveru a to ani v prípade že sú vyčíslené, pretože aj vyčíslený úrok je stále príslušenstvo pohľadávky a nie pohľadávkou samotnou. O trovách konania rozhodol tak, že v prevažnej miere úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 15,72%. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ustanovením § 52, § 53, § 565, § 54, § 657 OZ a § 1, § 2, § 11 z.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“) a v časti trov konania § 262 ods. 1, § 255 ods. 2 a § 257 z.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa a to v rozsahu, v ktorom bola žaloba zamietnutá a v časti trov konania. Dôvodila, že sa nestotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie uvedenú v bodoch 4., 39., 42., 43. a 48. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie majúca za to, že neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a) CSP) a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) a že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP). Namietala, že súd prvej inštancie porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s § 151 CSP skúmal tvrdenia žalobkyne, ktoré neboli žalovanou spochybnené. Poukázal na uznesenia Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10Co/6/2018 z 29. novembra 2018 a sp. zn. 10Co/333/2017 z 31. januára 2019. Dodala, že konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov a preto im musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatnenie svojich procesných práv. Všeobecný súd je tak povinný na všetky procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Má za to, že súd prvej inštancie nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom, jeho postup bol nepredvídateľný a v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces. K tvrdeniu súdu prvej inštancie, že žalobkyňa nemá nárok na zmluvný úrok po zosplatnení úveru až do vrátenia poskytnutej sumy poukázala na ustanovenie § 497, § 502 ods. 2 a § 503 z.č. 513/1990 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“) ako i na § 16 a § 13 ods. 3 ZoSÚ. Tvrdila, že ak ZoSÚ spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení aj veriteľ. Namietala, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj zmluvné úroky, ktoré nemožno stotožňovať so zákonnými úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka ani prípadné zosplatnenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. Iný výklad by musel byť odôvodnený priamo príslušnými zákonnými ustanoveniami alebo nepriamo extenzívnym výkladom existujúcich zákonných ustanovení, ktorý však nebol predložený. Poukázala na dôvodovú správu z.č. 106/2014 Z.z. k § 53 ods. 9, ktorým sa pôvodne navrhovalo doplnenie OZ v znení, že „úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565“, avšak takáto zmena nebola legislatívne prijatá, čo len dokazuje, že zákonodarca nikdy predmetný nárok veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok po zosplatnení dlhu neobmedzil. Poukázala i na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a to rozhodnutie sp. zn. 6Cdo 113/2018 z 30. júla 2019 ako i rozhodnutie publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 55/1996 a na viaceré rozhodnutia krajských súdov. K výroku o náhrade trov konania uviedla, že súd pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne, keďže pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu, ale i na príslušenstvo. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada a preto mal súd prvej inštancie prihliadať na úspech iba v časti istiny, ktorá bola žalobcovi priznaná v celom rozsahu a žalobkyni mal priznať proti žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100%. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a priznal žalobkyni voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřila.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovy zamietajúcej žalobu a v závislej časti náhrady trov konania je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. c) a § 391 ods. 1 CSP).

5. Predmetom prvoinštančného konania bola žaloba veriteľky voči dlžníčke o vrátenie finančných prostriedkov v sume 1.841,16 eur s príslušenstvom poskytnutých žalovanej na základe zmluvy o úvere číslo 28/221/11 z 24. mája 2011.

6. Predmetom odvolacieho konania vzhľadom na odvolacie námietky žalobkyne je posúdiť či v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vecne správny, či vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

7. Z obsahu napadnutého výroku II. v znení „V časti 17,30% ročného úroku za obdobie od 11. apríla 2013 do zaplatenia a úroku z omeškania zo sumy 122,13 eura od 11. apríla 2013 do zaplatenia žalobu zamietam“ je zrejmé, že ide o výrok zmätočný, neúplný. Absentuje v ňom totiž pri zmluvnom úroku 17,30% suma, z ktorej sa má úrok platiť a pri úroku z omeškania zas absentuje jeho výška v percentách. Súd prvej inštancie pochybil, keď rozhodol v zamietajúcej časti nejasne a neurčito a to napriek tomu, že žalobkyňa i túto časť žaloby v navrhovanom petite vymedzila jasne, určito, zrozumiteľne. Už i táto okolnosť musela viesť odvolací súd k zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti avšak odvolací súd sa pre úplnosť zaoberal i ďalšími odvolacími námietkami.

8. K právnemu posúdeniu veci namietanom v odvolaní žalobkyne odvolací súd uvádza, že právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval.

9. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi žalobkyňou a žalovanou ako vzťah spotrebiteľský. V konaní bolo nesporné, že zmluvný vzťah medzi stranami konania, založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere napĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy.

10. V zmysle odvolacej námietky žalobkyne základnou spornou otázkou bolo, či veriteľka v úverovom vzťahu s dlžníčkou má nárok na bežný zmluvný úrok z úveru aj po zosplatnení úveru a dokedy jej zostáva takýto nárok zachovaný. Súd prvej inštancie nesprávne založil svoje rozhodnutie v napadnutej zamietajúcej časti žaloby na právnom závere, že žalobkyňa prislúcha právo na zaplatenie bežného zmluvného úroku z úveru len do jeho splatnosti v dôsledku mimoriadneho zosplatnenia úveru jednostranným právnym úkonom veriteľky.

11. Na obranu nesprávneho názoru súdu prvej inštancie je nutné uviesť, že rozhodovacia prax súdov bola nesúladná v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov aj po predčasnom zosplatnení úveru. Kumulácia zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení spotrebiteľskej úverovej zmluvy, bola opakovane predmetom odbornej diskusie, keďže jednoznačné legislatívne riešenie absentovalo. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí zo 16. júna 2020 sp. zn. 5Cdo/42/2020 zaujal názor (odklon od ktorého je potrebné odôvodniť - § 220 ods. 3 OSP) a poukázal na skutočnosť, že pri spotrebiteľských úveroch je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ ZoSÚ). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave úverovej zmluvy absentuje explicitná úprava

konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V § 502 ods. 1 veta prvá Ob.Z. je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia Ob.Z., O.Z., či ZoSÚ nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinnosti profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravídla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je pritom inštitúci slúžiaci ochrane veriteľa. Veriteľ však peňažné prostriedky nemá, ale patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá, ako doba riadneho splácania úveru, pretože dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5Cdo/42/2020 argumentoval aj tým, že pre spotrebiteľa je nevýhodné, aby platiť úroky až do zaplatenia istiny (pozn. odvolacieho súdu - ak k nemu dôjde až po dohodnutej dobe trvania úverovej zmluvy). Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z toho dôvodu dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 O.z. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda. Jeho právo zostáva zachované, po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/42/2020 vyplýva teda záver, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

13. Vzhľadom k vyššie uvedenému dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti je nielen zmätočné, neúplné ale i po prípadnom odstránení zjavných pochybení doplnením absentujúcich údajov nesprávne.

14. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP odvolací súd preto zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej (ktorým nepriznal veriteľovi zmluvné úroky po zosplatnení úveru v spotrebiteľskej veci a úroky z omeškania) a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15. Povinnosťou súdu prvej inštancie, viazaného právnym názorom odvolacieho súdu vychádzajúceho z rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/42/2020, tak bude v ďalšom konaní po ustálení si zostávajúceho predmetu konania vykonať dokazovanie za účelom posúdenia nároku žalobkyne na zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatnení úveru (popri úrokoch z omeškania) zohľadniac názor vyjadrený v rozhodnutí NS SR sp. zn. 5Cdo/42/2020, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Preukázaný skutkový stav na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie podriadi pod platnú právnu úpravu.

16. Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby výrok rozsudku bol jasný, určitý, vykonateľný a aby odôvodnenie bolo presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí

podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania. Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

17. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

18. V novom rozhodnutí (o veci v zostávajúcej časti) rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).